

SZÁSZI ZOLTÁN

KÖLTÉSZET, NAP, RÁ

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 KOZSÁR ZSUZSANNA: LEGKEDVESEBB VÁROSOM
- 3 SZÁSZI ZOLTÁN: KÖLTÉSZET, NAP, RÁ
- 4 KALOCSÁNYI MÓNIKA: EGY DIÁKSZÍNPADTÓL A BÁBSZÍNHÁZIG. BESZÉLGETÉS KALOCSÁNYI GÁBOR BÁBSZÍNÉSSZEL
- 7 KALOCSÁNYI MÓNIKA: A BÁBJÁTÉK JELENTŐSÉGE AZ OKTATÓ-NEVELŐ MUNKÁBAN
- 10 TÓTH TIBOR: LAIKUSKÉNT A BÁBOZÁSRÓL, AVAGY ÉN ÉS A BÁBOZÁS
- 11 PAPP VIKTÓRIA: ZELK ZOLTÁN PÁRBESZÉD CÍMŰ VERSÉNEK BÁBOS FELDOLGOZÁSA ÓVODÁSOK SZÁMÁRA
- 13 TÓTH LÁSZLÓ: BÚCSÚ HELYETT – KULCSÁR FERENC RÓL ÉS -HEZ
- 14 MISAD KATALIN: MUTATVÁNY A SZLOVÁKIAI MAGYAR ÍRÁSGYAKORLAT HELYESÍRÁSI SAJÁTOSÁGAIBÓL
- 18 PINTES GÁBOR: INKLUZÍV EDUKÁCIÓ – RÖGÖS ÚT A KIREKESZTÉSTŐL A TELJES, FELTÉTEL NÉLKÜLI BEFOGADÁSIG
- 20 ONÓDI TERÉZ: CSALÁD ÉS ÓVODA EGYÜTTMŰKÖDÉSE A NÉPHAGYOMÁNYÖRZÉS JEGYÉBEN
- 21 PETRES CSIZMADIA GABRIELLA: AZ EGYÜTTLÁTÁS ÉLMÉNYE
- 23 SZERDI ILONA: KÖZMONDÁSOK ÉS KÖZMONDÁS-FERDÍTÉSEK A NYELVÓRÁN
- 25 JÁNK ISTVÁN: ARANY JÁNOS BALLADÁINAK VÁLTOZATOS ALKALMAZÁSI LEHETŐSÉGEI A NYELVTANÓRÁN (2. RÉSZ). A KOMMUNIKÁCIÓ-KÖZPONTÚSÁG
- 27 KÖVECSESNÉ DR. GŐSI VIKTÓRIA: A DIGITÁLIS KORSZAK OKTATÁSMÓDSZERTANI KIHÍVÁSAI (2. RÉSZ)
- 29 CSICSAY ALAJOS: A 2017-ES ÉV ROVARA A NAGY SZARVASBOGÁR VOLT
- 31 POMICHAL KRISZTIÁN: AZ EVOLÚCIÓ MECHANIZMUSAI: AZ ALKALMAZKODÁS
- 32 PETERNAI ZSUZSANNA: AZ eTWINNING PEDAGÓGUS-TOVÁBBKÉPZÉS LEHETŐSÉGEI
- 34 TEHETSÉGEK
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA

Miért olyan borzongató az a végtelen úr, s benne mit jelent néhány látható csillag, mit jelenthet egy sárgolyó? Miért fontosak a szavak, honnan az erejük, az egyszer mindent lebontó, másszor romokból világot újjáteremtő? Csodálatos szavak, Juhász Gyula szerint békítenek és lázítanak. Mivé lennének nélkülük? Szépség koldusai, poéták, rimázkodók és patetikusak, lázadók és belenyugvók, haláltól józanok és szerelemtől tántorgók, mivé lennétek, mivé lennének vers nélkül? Olyan sivár, homokos sík lenne az egész végül, olyan vagonbarna, rozsdás, kopott, üres és értelmetlen. Olyan éhhalál lenne, semmilyen szeretés, ízelten leves, illattalan éjszaka, melegség nélküli kézfogás. Borongós lenne, szürke, sápadt, világtalan, s teli bánat a lét. Ha nem lennének a szavak. Ha nem lennének, innen csak három pont...

Mert az úr a magánynak otthona, s a magányból serken a pár, a társ keresése. A kereséstől dadogni kezd a száj, remegni a kéz. Kereséstől izzik fel a szív, lobban a tekintet, forr fel a vér, zajdul az érzés, szikárul a gondolat. Csillagot teremtve. Mit követni tud, minek önmagába hulló élettereje a fény, s mi kihuny egyszer majd, de nem attól szép, hanem attól, hogy még él, melenget, zöldet sarjaszt. Sárgolyót formáz a vonzása, s a sárból, porból, feltámad az ember. Években mért léte röpke szívirványon billenő bogár szárnyverése, mely máris élt, gyorsan szeretett, s belenehezül is majd végül egyszer a sárba. De mégis, a mindent vágyva ír sort sor alá az ember, a költő, majd érzi a véget, botorkál feléje, s tapogatva a semmit maga is elmúlik. De a szavak! Azok megmaradnak. Azok meg. Erőt adnak, lélegzetet szájból szájba, átmentve mindazt, mi érték, mi emberi. A szavak. A vers szavai. Igék és főnevek, jelzők, melléknevek. Az állítmány, hogy szeretni élni, az alany, hogy te meg én. Az alá- és mellérendelések oka és okozatai. Minden fontos. A világból egy csepp tenger, egy szem homok nem hiányozhat. A versből sem. De egy csepp tenger és egy szem homoktöbblet már felborítja a kényes egyensúlyt. A vers is így jár, egy felesleges szó miatt.

Egyidős vagyok a Költészet Napjával. Boldogság ez nekem. 1964 óta a vers ünnepe, a magyar költészet napja József Attila születésnapja. Mondhatnánk, kampányizú egy nap, csak egy a versnek, aztán további 364-ben meg semmi? Már akinek. Nekem minden évben ajándék. Az igazi olvasónak ez az ünnep valós és értékteremtő. Az igazi vers ilyenkor belopódzik az unatkozó, okostelefont nyomkodó, a kézzel megfoghatatlan világban leledzőkhöz is. Ott, abban a fura térben is meggyarapodik a vers ezen a napon, tudom, magam is sorokat, verseket engedek, küldök az űrbe, legyenek osztályharcosaim. J. A. jellegzetes, kiugró ádamcsutkás fotói lepik el a virtualitást, s zengnek a hexameterek, hogy miért ne és miért legyen az ember tisztességes. Megértik-e? Megérthetik! De ki ez az ember? Kérdezheti egy idegen. Ki ez az izgatott, nyugtalan, éhes és vágyakozó tekintetű apostol, evangélista, apokrif lázadó és angyal? Ki ő, aki olvaszt és jeleg, ordít és suttag egy versen belül. Ha egy úrbéli csónakos érkezne s megértené, amit írt, elcsodálkozna, hogy miért hagytuk, hogy így legyen, hogy úgy müljön ki közülünk, s megkérdezné, emberi faj, ti, hát miért az, hogy ilyen hanyagul bántok a szellemi hagyatékával? Gyertek, úrbéli csónakosok, evezetek felénk, nyissátok ki a szemeket, látni lássunk, szeretve szeretessünk, legyen korbácsoltatás a díj, ha rosszul figyeltem. Hogy mert mégis, ez mind csak hiába? Hiszen csak halva, holtan, csendesült ajakon zümmögő szférák közti zaj ez? A vers, ami már csak bent szól, amit már csak te hallasz magadban, te bolond, aki többre vágytál, s nem tudod, mi a világ? Mondd, ez lesz a vége? Ez a szomorú sík, ahova odabotorkálva megáll a költő, és szíve hangtalan remeg. Meg se hallják, meg se értik a költőt e fura földi lények. Hol vannak az emberek? Hová lesz minden, mit szeretünk, hová csusszan el, ami fáj, hová lesz a hová? Megmarad a versben. Rejtély lesz, csoda, csillogás és örök homály. Határán mindenségnek kapcsot alkotnak értelem s érzelem közt a szavak. Azok a csodálatos szavak! Borzongató az a végtelen úr, s nem tudom már meg soha, benne mit jelent az a néhány látható csillag, s mi vagyok én egy nyüzsgő sárgolyón.